
1.

Jmenuji se Ester... a jsem gamblerka. Dřív se tomu říkalo hazardní hráčka, nebo spíš hazardní hráč, protože to byla skoro výhradně pánská záležitost. No a co? Máme snad rovnoprávnost, ne? Takže klidně můžu říct, že jsem gamblerka. Už dlouho. Ani nevím, kdy a jak to vlastně všechno začalo, ale pan doktor tady v léčebně řekl, že bych na to měla přijít a že nejlepší bude, když to všechno napíšu. Jako příběh. Řekla jsem mu, že neumím psát příběhy. Ve škole jsem ze slohu nikdy neměla lepší známku než trojku a taky nepíšu vždycky zrovna spisovně, ale pan doktor řekl, že to nevádí, hlavně abych prý napsala, co si o tom všem opravdu myslím.

Nejdřív jsem myslela, že si o tom nemyslím vůbec nic, ale teď mám pocit, že to přece jen půjde. Prý až začnu psát, přijde to samo. Tak jsem zvědavá. Nevím, odkud začít, a tak začnu od začátku.

Moji rodiče se seznámili na kulečnicku, v baru ELEKTRA, teta Zuzana dokonce tvrdí, že mě na kulečnickém stole i počali, ale to se mi zdá už hodně praštěný. I když, kdo ví? Táta se pokaždý, když na to přijde řeč, jen chechtá a máma ho pak honí s hadrem po kuchyni jako dotěrnou mouchu. Táta se potom obvykle uklidí k pivu a na mámu dotírá večer, když se zamknou v ložnici, a přes zeď do dětského pokoje je pak slyšet ty neuvěřitelné zvuky jejich milování.

Když jsem byla malá, vždycky jsem si myslela, že táta mámě nějak ubližuje nebo co. Sténala a vzlykala a já měla děsnej strach, co se stane. Vylézala jsem z postele a běžela ke dveřím ložnice, abych ji zachránila, jenomže pokaždý bylo zamčeno. Bývala jsem z toho hodně zoufalá. Navíc v mámině hlase bylo slyšet tóny, který mě mátlý. Chvílema jako by se smála nebo hýkala nadšením úplně stejně, jak to dělá, když v televizi dávaj Mistra Beana. Trvalo mi dost dlouho, než jsem pochopila, že táta při tom mámě neubližuje, spíš naopak.

Někdy mi to bylo dost trapný, to jejich okatý miliskování, ale když jsem o tom řekla Martině a Alici, to jsou taky holky odtud z léčebny, tak mě nechápaly.

„Jsi blbá,” řekla mi Alice, „já na tvým místě bych se tetelila blahem, že maj staroušci na starosti sami sebe a věčně neopruzujou jako naši. To bylo věčný *Alice, uč se, ať to někam dotáhneš, víš, že musíš být doktorkou, Alice, nekousej si ty nehty, na to už jsi velká a nelakuj si ty nehty, na to jsi ještě malá. A hlavně nehrb se, budeš mít křivý záda...* Bylo to pořád dokola a bylo to děsný. Táta doplňoval mámu a máma tátu. I když... táta byl většinou ve svejch oblacích, to je fakt.”

„Já se vám divím, holky,” vzdychla Martina. „Já nikdy žádnýho tátu neměla a to, že se dva lidi můžou mít doopravdy rádi, znám leda z televize.”

Myslím, že takhle nějak to Martina s Alicí řekly, ale možná trochu jinak, my si pořád o něčem povídáme a od tý doby, co sem do bezděkovský léčebny přišla i Martina a dali nás na společnej pokoj, semlely jsme už kdeco. Ale abych se vrátila k tomu začátku.

Jesle jsem prakticky proležela doma, protože každých čtrnáct dní jsem dostala angínu, kašel, průjem, spálu

nebo aspoň vši. Teta Zuzana si kvůli mým nemocem dokonce koupila Velkou encyklopedii zdraví, takovou tlustou bichli, která vůbec nebyla o zdraví, ale jenom o samých nemocech. Vzpomínám si, že z ní po večerech předčítala mámě a já tajně poslouchala za dveřma, protože teta Zuzana, i když četla třeba o dávivém kašli nebo o roupu dětském, tak to stejně pokaždý znělo, jako když vypráví pohádku. *Chlapeček spolkl několik stroužků česneku a ten česnek v jeho bříše bojoval se zlými roudy tak dlouho, dokud je všechny nepobil.* A tak podobně. Teta Zuzana kdysi chtěla být zdravotní sestrou, ale doma jí řekli, že bílý stejnokroj se nosí i v jiných profesích, a tak šla na kuchařku.

Martinu vždycky zajímá, jestli je teta Zuzana tlustá, když celej život od rána do večera vaří, jenže teta Zuzana v bufetu vaří jenom polívky a ty jí odjakživa nechutnají, takže by při práci nepřibrala, ani kdyby chtěla, což prej Martina v životě nepochopí.

Martina je vůbec číslo. Je tu z nás nejkratší dobu a je tady proto, aby neumřela. Ona totiž buď odmítá jíst, aby neztloustla (tý nemoci se říká anorexie), nebo se naprosto nechutně přejídá a pak zvrací, což je její současnej problém. Prostě teď má bulimii. Někdy se tomu taky říká vlčí hlad. Dost odporný jméno pro nemoc. Ale nejodpornější na tom je to její naschválný blití, který po pravdě řečeno stejně k žádnýmu hubnutí nevede. Jenže Martina je vychrtlá už z dřívějška, což jí nebrání v tom, aby si pořád nepřipadala děsně tlustá. A to neváží víc než čtyřicet šest kilo, ale vážila i třicet sedm, když ji zachraňovali. No, kdysi prý měla pětadesát.

To já měla kdysi taky pětadesát. Teď mám šedesát dva. Ne že bych byla úplně tlustá, to ne, ale do mo-

delky mám teda hodně daleko. Jenže mi to na rozdíl od Martiny nevadí. Už odmalička jsem slýchala, že jsem kus ženský. Teda ne že bych jako byla kus, jak to kluci říkají o těch dlouhonohejch prsatejch blondýnách s vosíma pasama, takhle to nikdo určitě nemyslel, ale prostě vždycky bylo co potěžkat. Já byla brzy vyvinutá, to je fakt. A z toho důvodu jsem taky vždycky vypadala o několik let starší.

„Co tady ještě strašíš, prosím tě?” vrazila do dveří Alice, holka s dávno odrostlým dvojbarevným ježkem na hlavě a s rukama a nohama zjizvenýma od jehel injekčních stříkaček. „Za chvílku začíná jóga a ty nejsi ani převlečená. Hni sebou, víš, jak bude Vlasáková zase prskat?”

Ester rozpačitě zaklapla sešit, jehož první stránky byly popsané dětsky velkým a značně neuspořádaným písmem. Vůbec si neuvědomila, že už je tolik hodin. Původně měla strach, že to psaní deníku nezvládne, otálela s tím několik týdnů, a vida, jak se najednou rozjela.

„Dělej!” popoháněla ji Alice.

„No jo, vždyť už jdu.” Neochotně vstala a bílého myšáka Barnabáše, sedícího v teplém ohybu jejího lokte, opatrně položila na pilinami vystlané dno pětilitrové láhve od okurek. Pak si převlékla tričko a místo džín s prošoupanými koleny si v rychlosti natáhla zebrovitě pruhované legíny, na několika místech zašité naprosto nepatřičnou fialovou. „Můžem.”

Rozeběhly se chodbou k tělocvičně, ale sestra Vlasáková byla rychlejší. Už minutu stála bosýma kostnatýma nohama na svém údajně pravém indickém koberečku a ostrížím zrakem rentgenovala v pozoru

nastoupenou jednotku mladých ztroskotanců. Ano, ztroskotanců, protože co jiného jsou čtyři feťáci, alkoholik, nymfomanka, kleptomanka, bulimička, klaustrofobik, gamblerka, holka po znásilnění nebo kluk, co si každou chvíli podřeže zápěstí? Sestra Vlasáková je považovala za výkvět lidské spodiny, který se řízením osudu dostal právě do psychoterapeutické léčebny Bezděkov, kde ona pracovala, a bylo její profesionální ctí pokusit se z těch mladých trosek přece jen něco vykřesat.

„Tři kolečka kolem tělocvičny a pak každý třicet klíčů. A jedem, jedem, Lánská! Ty a madam Šimková si dáte tři kolečka navíc. Za ten pozdní příchod.“

Alice si našťavaně stáhla dlouhé rukávy trička až k zápěstí, aby ani kousek ještě nedávno tak příšerně rozpíchaných paží nevykukoval ven, a nasadila vzteklou grimasu. Ale Ester jen nevzrušeně pokrčila rameny. A pak znovu omluvně. To na Alici, protože nebýt jí, ještě by seděla v pokoji a psala deník. Vsadila by se, že kdyby pro ni Alice nedošla, asi by na dnešní cvičení zapomněla úplně. A to by byl teprve průšvih.

„Pořádně zvedejte ta kolena, dobře, Semerádová, ty jediná se neulejváš. Ale zase to nepřeháněj, nebo ti předepíšu dva moučníky navíc.“

Ne, v tělocvičně se hubená, nezdravě bledá blondýnka Martina Semerádová opravdu nikdy neulejvala. Její chorobná touha hubnout ji naopak nutila k drastičtějšimu a drastičtějšimu cvičení. Za každé kolečko salámu se trestala kolečkem běhu kolem tělocvičny navíc. Zprvu na ni všichni nadávali, že svou horlivostí sabotuje jejich snahu přivést nebetyčnou liknavost sestru Vlasákovou k šílenství. Pak pochopili, že Martina nestojí proti nim. Je stejná jako oni, i když zrovna

v tělocvičně kráčí (nebo v jejím případě spíš běhá) jinou cestičkou. Byla chudák, a ne podrazák.

„A dýchat, dýchat!“ křikla Vlasáková.

„Jako bysme nedejchali, krucinál,“ ucedila kudrna-tá Magda našťvaně. „Jestli mě ta baba bude ještě chvíli štvát, seknu jí hodinky. Ne že bych zrovna musela,“ dodala po pečlivém zvážení svých momentálních kleptomanských potřeb, „ale protože ji nenávidím.“

Nenáviděli ji všichni. Tíše. Nenápadně. Aby nic nepoznala, protože v jejích silách bylo dát člověka do hlášení a zatrhnout mu třeba mnoho týdnů toužebně očekávanou vycházku. To člověk vážně neměl zapotřebí. Ani patologická zlodějka Magda ne. A tak, ačkoliv sestra Vlasáková úspěšně štvála dál, zůstaly hodinky na jejím kostnatém zápěstí.

„Dřepy!“ křikla stroze. „A Huřková si příště vezme podprsenku, netoužíme obdivovat vaše bujné čtyřky, dámo.“

„Krávo,“ sykla Beáta tichou odpověď, ale uznané pohledy mužské části cvičenců ji ujistily v tom, že její úsilí při natřásání hrudníku vůbec nebylo marné. Přemýšlela, kterého z kluků si dnes večer vybere, když se jí tu vlastně nabízeli všichni. Jen ne Zbyněčka, proboha, to jeho rachitický tělo je opravdu úděsný. To radši být bez sexu než tohle, říkala si v duchu. Ale nemyslela to vážně. Pro pihovatou zrzku Beátu s přespříliš štědře vyvinutým poprsím byl sex smyslem života. Dalo by se říct, že jediným smyslem. A ona nechápala, proč jí z toho tady chtějí vyléčit.

„Sklapovačky!“ zazněl tělocvičnou ostrý povel. „A jedem, jedem!“

„Kam jedem?“ brblal tíše Robin s umaštěným hárem

a hlavou mu táhly zážitky z jeho drogových výletů.

„Rychleji, rychleji! Pořádně zapojte ty břišní svaly, co je to s vámi?“

„Tohle přece není jóga,“ neudržel se perníkář Daniel. (Ne že by byl vyučený cukrář, ale prostě ulít na pervitinu.)

„Jo, leda tak jóga v stonásobném zrychlení,“ přidal se k němu udýchaně Bohdan, který měl sto chutí to tady zase jednou pořádně podpálit. I s Vlasákovou.

„Třicet kliků navíc,“ řekla Vlasáková a bylo po diskusi. Jen ty temné choutky zůstaly.

Teprve po dvaceti minutách svalového běsnění se položili na svoje koberečky a bylo jim dovoleno silou vůle tišit tepy svých rozbouřených srdcí.

„Uvolněte palec levé nohy. Cítíte, jak vám těžkne. Příjemné teplo se vám rozlévá chodidlem...“

Museli toho tišit mnohem víc. Všichni, kdo tu byli. Každý dočasný obyvatel bezděkovské léčebny si potřeboval lízat svoje hluboké vnitřní rány. Ta zranění, co nekrvácejí, ale budí člověka ze sna, hodinu za hodinou se připomínají svou neodbytnou existencí.

„Myslete na svoje tělo. Je celé vaše. Je silné a zdravé. I vy jste silní a zdraví...“

Proč lže? napadlo Ester. Přece moc dobře ví, že jsme jen *zestláblé onuce zašpiněné puzením svých závislostí*, jak prý sama řekla. Tak co lže? Co kecá?

„Nechte oči zavřené a představujte si něco pro vás krásného, něco vám milého, navod'te si příjemný pocit...“

Sestra Vlasáková pustila tichou nevtíravou hudbu. Měla jednoduchou, z hloubek stoupavou melodii a sotva znatelný náznak rytmu. Ano, při téhle hudbě se dalo snít.